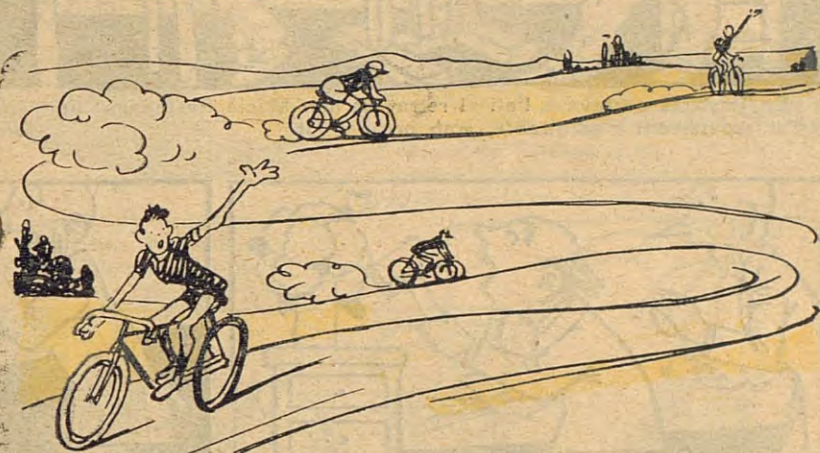
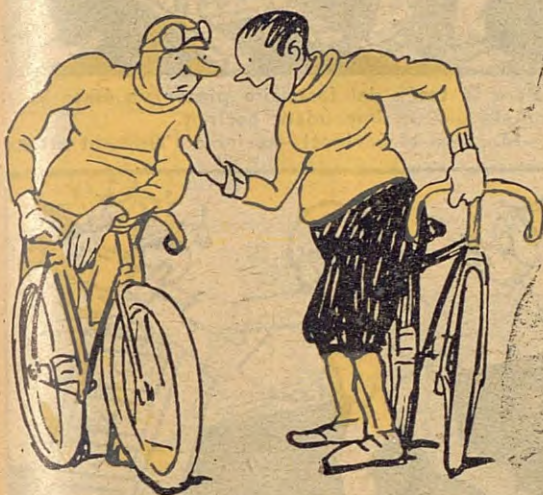

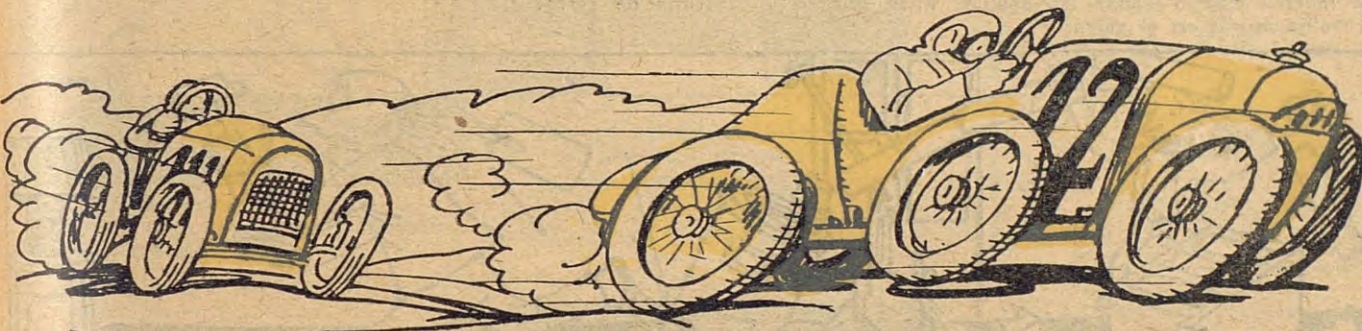

NOI BELLUGADIS I ALEGRE — QUE NO S'ESTA MAI QUIET
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

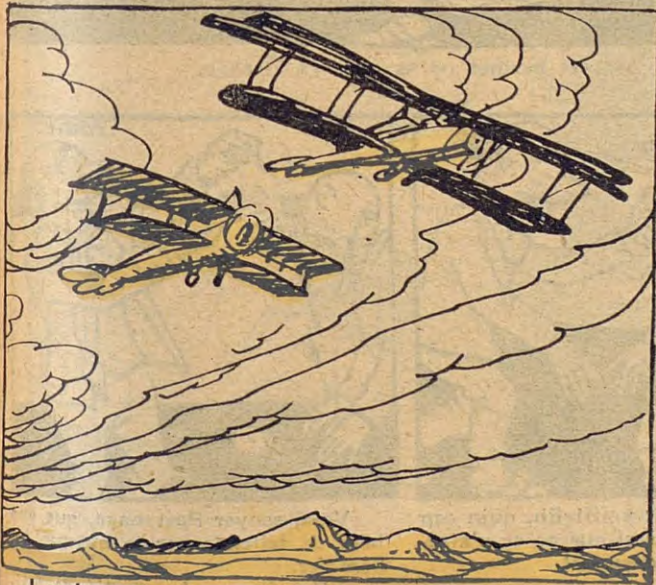

—Desenganya't; sóc el rei dels esports. Estic segur que et tinc de guanyar en tots.
—Això ho veurem!

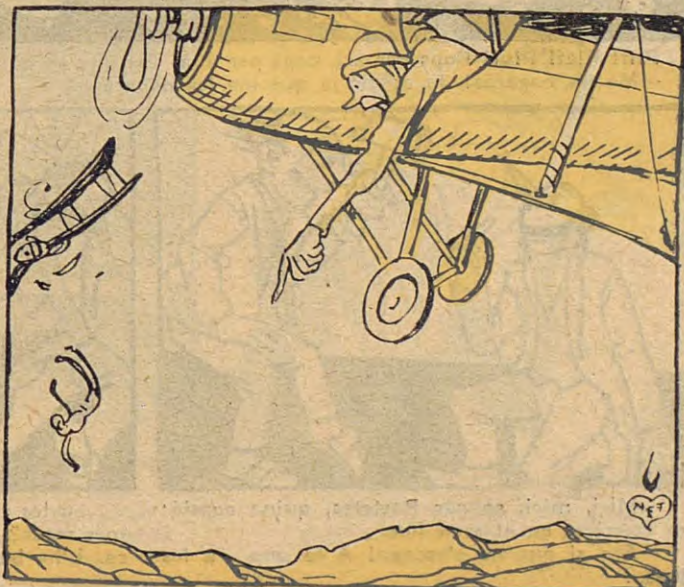
—Té; en bicicleta, per exemple. Ja veus que a l'anada arribo primer... I, com ja em pensava i t'ho havia dit, a la tornada també.

Per més que facis, amb l'auto, sempre vaig a davant...

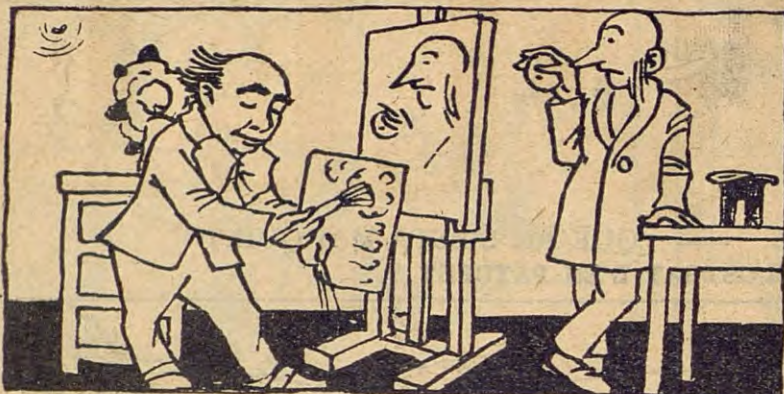

I amb el biplà pujo molt més depressa que tu i baixo...

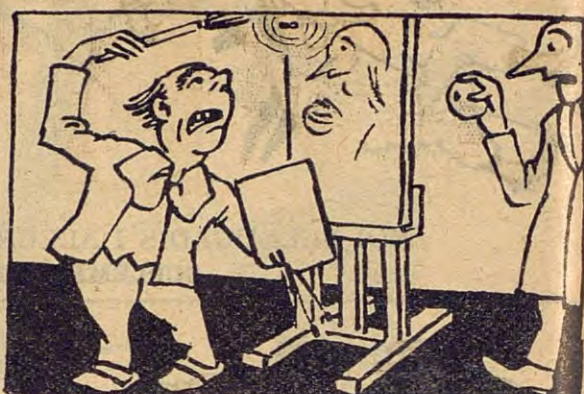

—Atura't! Això no val! Tu fas trampa. Està clar que així aterriràs primer que jo!...

EL FI JUSTIFICA ELS MEDIS (?)

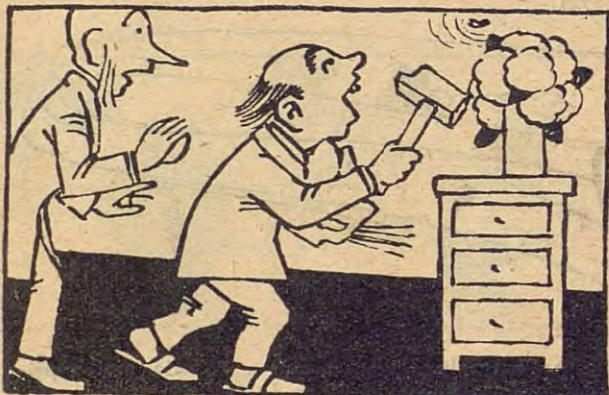

En Pastetes pintava a l'oli el retrat de don Macià Pastanaga: un retrat espantant i admirable, amb poma i tot.

Però la tasca del fortíssim pintor va ésser interrompuda per un imprudent borinot.

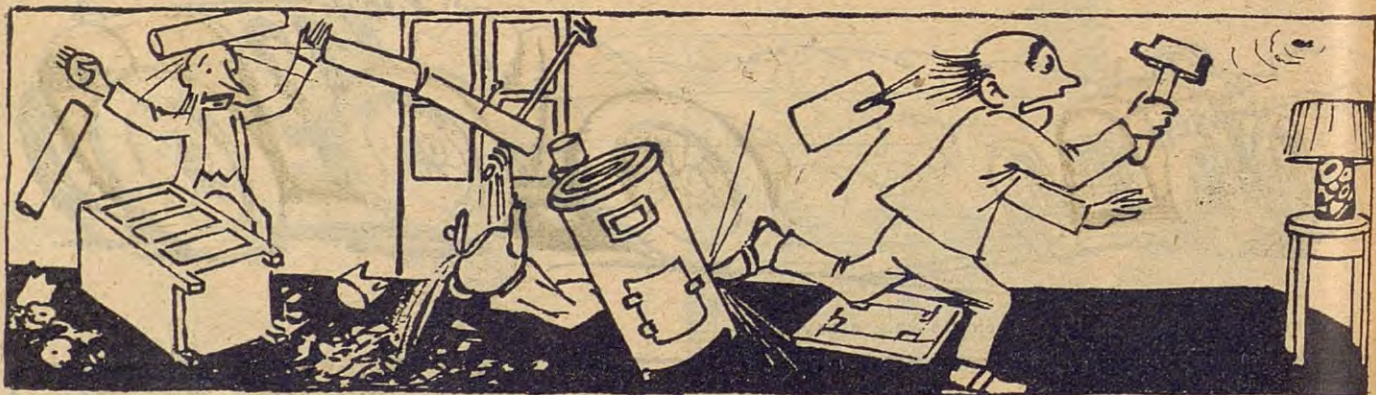
—Macatxo el borinot!—exclamà l'eminent artista.

Però jo t'he d'arreplegar! Amb un formidable cop de martell t'he d'acabar les agalles. Mira que bé: ara s'ha aturat en el gerro.

Pataplaff! Maleït sia; ara l'he feta bona. He fallat la punteria... Llàstima de gerro!

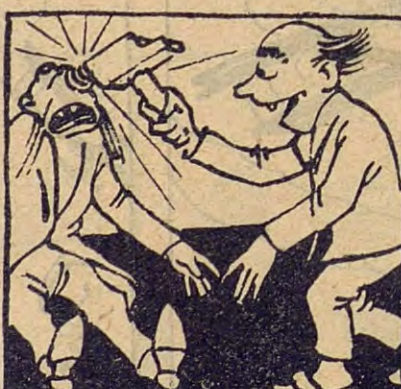

Plif! Plaf! Pluf! Cops per ací, cops per allà. Tot anà en doina, però el borinot no es deixava atrapar. —Me les pagaràs! Ja et dic jo que me les pagaràs!

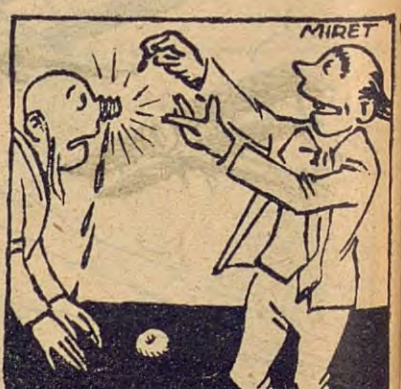

—Miri, miri, senyor Pastetes, quina ocasió: ha aterricat en el meu nas.

—Ara sí que no s'escapa! A la una... a les dues...

...a les tres; xaff! Eh, quin cop més maco? Ara sí que no se n'aixeca. L'he ben encertat!

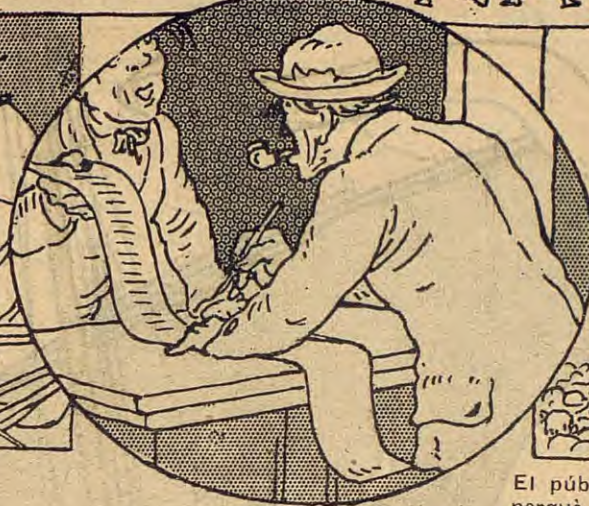
Vaja, senyor Pastanaga, que ens hem de felicitar per lo bé que ho hem fet.

—Vol dir que és qüestió de felicitacions? Miri com m'ha guarnit el nas. Sembla un acordeó!

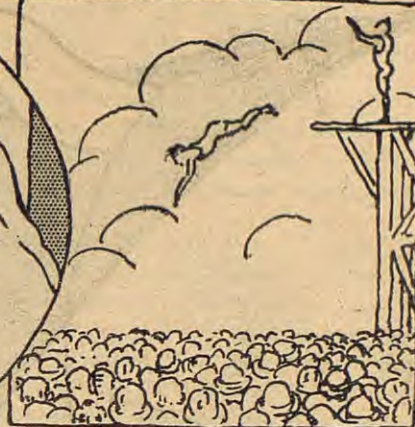
LA COPA DE NATACIÓ

Diuen que Mister Flik-and'ó té el quarto dels mals endreços ple d'insignies de campió.

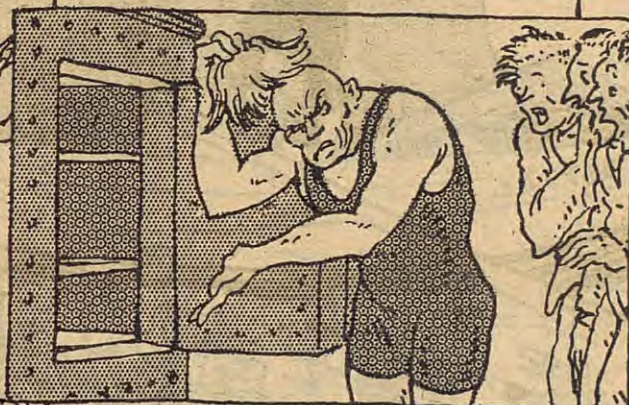
Un concurs de nedadors ha sentit que s'organitza, i s'inscriu entre els millors.

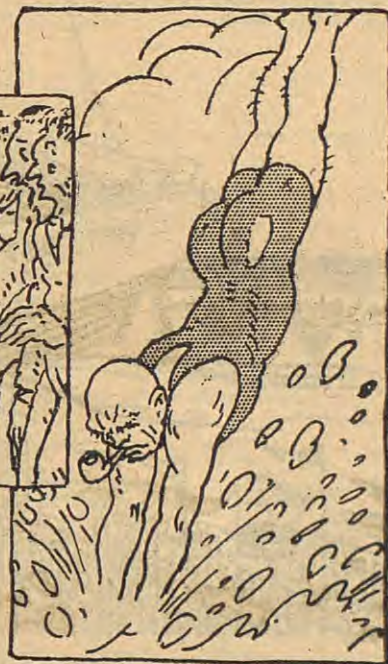
El públic l'espera a ell, perquè ha dit que nedaria «sens mullar-se un sol cabell».

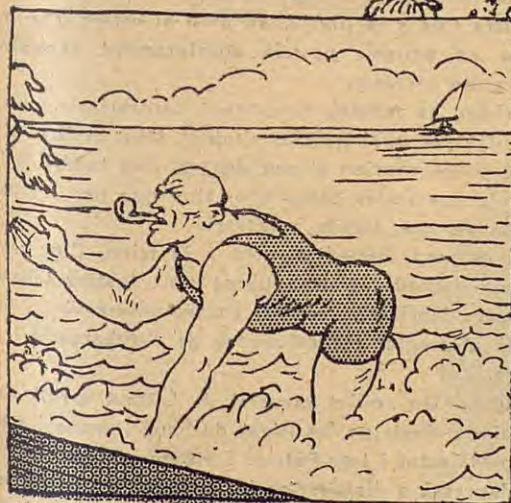
Abans de nedar, no obstant, se'n va amb uns quants testimonis a fer quelcom important.

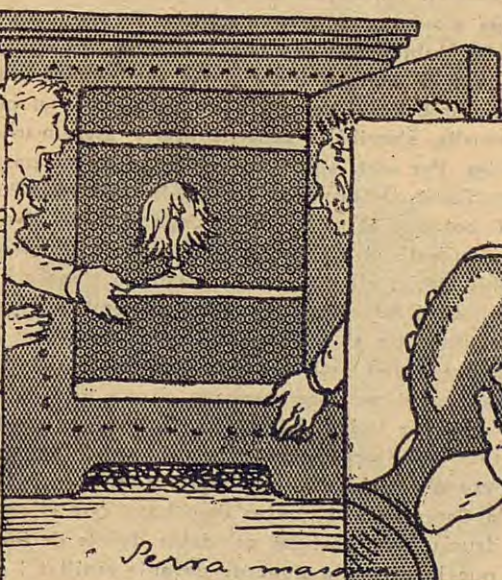
Tanca, davant de la gent, una perruca que porta a una caixa resistent (1).

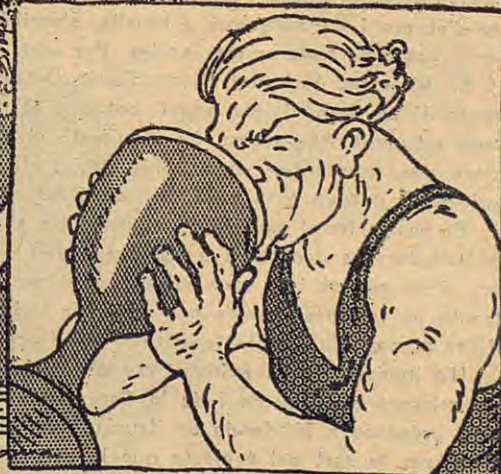
I allavors, sense esperar, convençut ja del seu èxit, es tira de cap al mar.

Al moment de l'arribada vol estrene-li la mà molta gent, entusiasmada.

Car queda ben demostrat que la perruca en la caixa no s'havia pas mullat.

I, és clar, davant d'aquest cop, tots convenen en donar-li una copa... d'aixarop.

(1) Duu perruca en Flik-and'ó,—car va pelar-se la closca—dels indis en l'ocasió.

ELS VIATGES DE GULLIVER

(Continuació)

Així és que Gulliver vivia tot trist i melancòlic. Un dia, en una de les seves acostumades passejades per la costa, li cridà l'atenció una taca fosca que s'ovirava a gran distància. El cor li féu un salt al pobre Samuel: «I si fos un bos; una barca?», murmurà. I, sense voler dubtar més, es ficà a l'aigua caminant un bon tros fins ben bé fer-se càrrec de ço que es tractava. En efecte, era un bot de bona grandària que segurament s'havia després d'algun vaixell o que potser era l'única deixalla d'algun naufragi. Amb l'ajut de vint naus blefuscunes el portà fins a la platja, on amb el reforç d'un miler d'obriers i de màquines i atuell, s'arribà a posar-lo dret i assegurar-lo en aquesta posició absolutament necessària per a poder-ne reparar les averies. Per sort, aquestes eren poques i no pas gaire costoses.

Sa Majestat Imperial Befare-Tomescu-Eurate-Guimo-Sole-Pate-Mal-Sie-Puf-Ep, es mostrà fonament contrariat en assabentar-li en Samuel que aquell bot que el cel li havia deparat seria el mitjà pel qual podria, ajudant Déu, arribar a la seva estimada Anglaterra. Li manifestà el disgust amb que tan ell com el poble veurien el seu depart, més també li declarà que, tractant-se d'un noble desig, ell no tan solament no s'oposaria a que podés complir-lo, sinó que per a aconseguir-ho li posava a la seva disposició tot el seu arsenal i el nombre d'operaris que sigués necessari.

El nostre heroi agrai com es mereixia el geste pròdig de l'Emperador i es posà immediatament a la feina. Cinc cents treballadors es dedicaren a fer dues veles amb les teles més fortes del país doblades tretze voltes; cent fusters tallaren un arbre gegant i el convertiren en el pal que mancava, i una pila d'obriers fabricaren cordes, caragolant-ne vint i fins trenta de les més grosses que s'havien trobat. El mateix Gulliver es cuidà d'arreglar els esborancs de l'embarcació i de lligar al cap d'un cable ferm una gran rocassa que li podria servir d'ancla.

Un inesperat esdeveniment cuidà gairebé d'alterar aquesta feina continuada. Un enviat especial de Lillput arribà amb un missatge del Govern i de lo Corona en el que es demanava que el «quimbusflestrin» fos lligat de peus i mans i aconduït presoner a Mildendo on deuria ésser castigat pel doble delict de lesa-Majestat i lesa-Pàtria. En Samuel temé un moment per la sort del projecte que ja estava a punt de devenir realitat i s'apressà a disposar-se íntimament a una defensa heroica. Més no tingué necessitat d'adoptar tan extremes actituds per quan l'Emperador de Blefuscú respongué molt hàbilment que no veia manera de poder lligar un tan «enorme gegantàs» el qual, d'altra part, estava a punt de marxar al seu país en una grandiosa nau que havia trobat abandonada.

No cal pas dir amb quina alegria Gulliver enllestí els preparatius de la seva marxa. En efecte, al cap de pocs dies, estant el bot del tot arreglat i pintat de nou i lluint a popa amb lletres ben lluentes el nom de «S. M. I. Befare» com

homenatge al magnànim monarca, es pogué remolcar-lo pel mitjà de les vint grans naus fins a l'espaiós port de la ciutat marítima on durant tres dies la població pogué visitar-lo i admirar-lo.

Mentrestant, en Samuel féu carregar les provisions necessàries per un llarg espai de temps. S'omplienaren els llocs de sota el banc de proa de pans i botes de vi i d'un gran munt de caixes de carn salada que expressament havien preparat dos cents dels millors cuiners de Blefuscu. Demés, s'hi embarcaren cent bous, tres cents moltons, quatre cents pollastres, cinquanta carretades de carbó i altres coses necessàries, com sal, oli, greix, esca i teies.

Ja tot preparat, Gulliver assenyalà el jorn de la marxa. Mai la populosa ciutat del primer port de l'Imperi s'havia vist tan animada com en aquell dia assenyalat. Havien arribat de la capital l'Emperador, la seva augustíssima esposa i el seu gentil hereuet, el Govern en ple i totes les representacions de les «forces vives» del país. Demés, de totes parts havien comparegut curiosos que omplienaven les avingudes de la ciutat i tots els hostals i «fondes» que aquell jorn feren el negoci de l'any. Hom pot afirmar que la ciutat bullia.

En ésser prop de l'hora fixada tota la generació féu cap al moll on es cuidaven de mantenir l'ordre i de deixar els espais convenients lliures un batalló d'infanteria i dos esquadrons de cavalleria. Entre grans aclamacions aparegué Gulliver i, ben aviat, Sa Majestat Imperial i el Govern i la noblesa i tot ço que de relleu social hi havia en el país. En Samuel pujà a la barca seguit de l'Emperador i de tots els primats de la cort als quals els hi plagué veure si totes les provisions estaven en regla... Després, el Cap de l'Estat pronuncià un petit discurs desitjant al forasters un bon viatge i pregant-li que volgués recordar-se, en el transcurs de la seva vida, de Blefuscu, on hi deixava veritables amics que estaven sempre disposats al seu servei. El nostre heroi, visiblement emocionat, li contestà que sempre més servaria dolça recordança i ferma gratitud, per a l'Estat admirable que li havia mostrat tanta gentilesa.

L'Emperador i el seu seguici baixaren al port i en Samuel mirà que tot estigué a punt per a marxar. Trobant-ho tot en ordre, preparà els rem i llençant un estentori «Visca Blefuscu!», que va ésser contestat unànimement, es posà a bogar amb tal rapidesa, que no tardà en ésser a la boca del port, fins on el seguiren els crits i els aplaudiments dels nobles blefuscons.

Al trobar-se en plena mar, issà la vela, i el vent que bufava sumament favorable empenyé la nau tan feliçment, que en ésser a la vetlla pogué atracar en una illa que reunia immillorables condicions per a passar-hi la nit, car, demés d'estar resguardada del vent, tenia unes coves prop de la platja que semblaven posades a posta per a poder-hi sojornar i dormir amb tota tranquil·litat.

Així ho féu Gulliver, després de sopar, descansant unes set o vuit hores. Quan es despertà, era de matinada i feia un dia admirable, amb un aïret que no podia ésser més propici per a seguir la mateixa ruta que el dia anterior.

En tota la jornada res no descobrí; sols cel i mar el voltaven. Ni senyal de terra ni cap vaixell que travessés aquella immensitat. Gulliver començava a amoinar-se tement que en lloc de fer camí en direcció convenient, fes ruta vers indrets encara més llunyans de la pàtria volguda. Cap al tart, quan ja es veia en la precisió de tenir de passar la nit perdut en la mar, li semblà oïr un punt negre en l'horitzó. Empès per una gran esperança, deixà anar totes les veles i al cap de mitja hora pogué ja veure que ço que li havia cridat l'atenció era una gran nau que ostentava la bandera anglesa. En Samuel es tragué la casaca i la sacsejà violentment en totes direccions a tall de mocador. Aviat comprengué que havia sigut notat pels tripulants del vaixell, car aquest disminuï un bon tros de la seva marxa.

Aleshores el nostre heroi dirigí el seu bot en aquella direcció i no tardà gaire en ésser-hi a tocar. I pel mitjà de dues cordes que li tiraren estacà fortament la barca, abaixà les veles i pujant hàbilment per una escala que li oferiren arribà ràpidament a coberta.

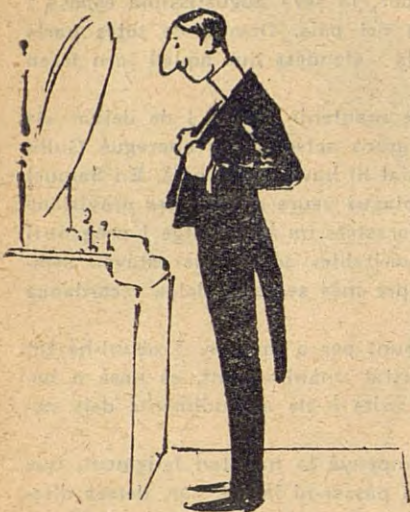
No cal pas dir la sorpresa d'aquella colla d'anglesos en trobar un compatrici en aquelles condicions i menys és necessari ponderar l'alegria d'en Samuel en veure's tan feliçment a punt de poder arribar amb relativa rapidesa al seu enyorat país. A demanda del capità, explicà tot ço que li havia succeït, però veient que no era cregut i que passava pel perill que el prenguessin per boig, no tingué més remei que pregar que issessin el bot a coberta. Aleshores, pogué fer-se creure mostrant la càrrega original. Al cap d'un mes, el vaixell arribà a Londres i Gulliver pogué trepitjar, amb la joia consegüent, la seva pàtria estimada on fou objecte de la més viva curiositat. Fou una gran llàstima que no pogués ensenyar al públic encuriolit res que recordés la seva estada a Liliput i Blefuscu, car el bestiar regalat per aquest darrer país havia sigut menjat per les rates de la nau.

En el número pròxim:
Els viatges de Gulliver
II part

A. Brobdynac, país dels gegants

ELS FALDON'S

Vinga el frac nou de trinca.

El sobretot, qu'encara qu'és de l'any passat, com ningú té de veure'!!...

Els guants...

El clac, ¡pum! y cap al ball!

Dimoni de faldons! Quin compromís! Tornem a casa a posarhi remey!

Molt fàcilment: els fico a dintre hi clavo un parell d'agulles...

...que treuré avants d'entrar al saló del ball...

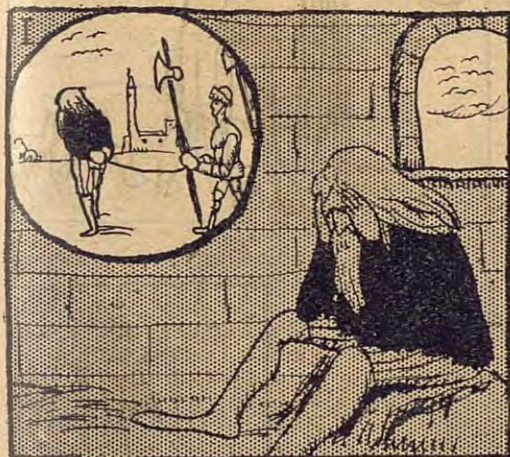
...y a veure qui's riurà de mil

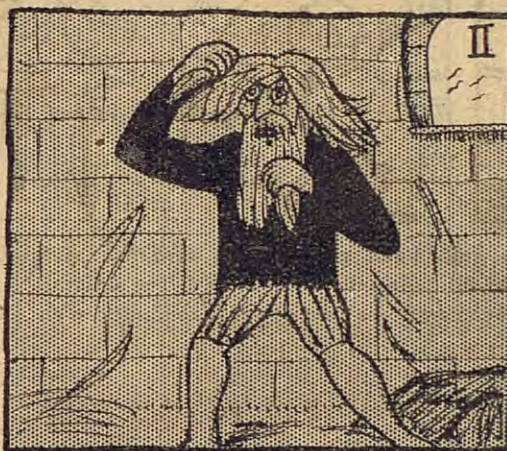
Y ara! De què riuen aqueixos beneits? No sé que ting... res qu'els pugui fer riure!

Evassió un xic agafada pels cabells

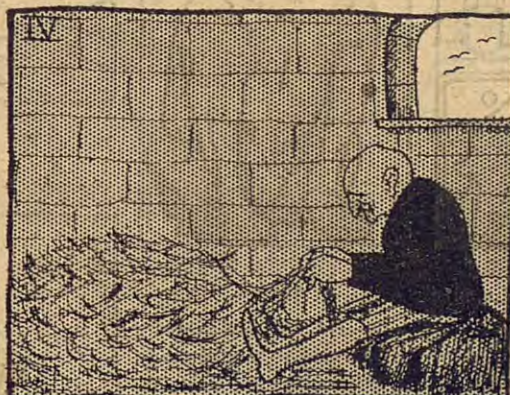
Una vegada hi havia un home vell, al qual un rei tirà va fer empresonar injustament en la torre més alta d'un dels seus castells, on pretenia fer-lo morir de gana. El pobre home plorava amargament la seva dissort i per més esforços que fes no podia consolar-se.

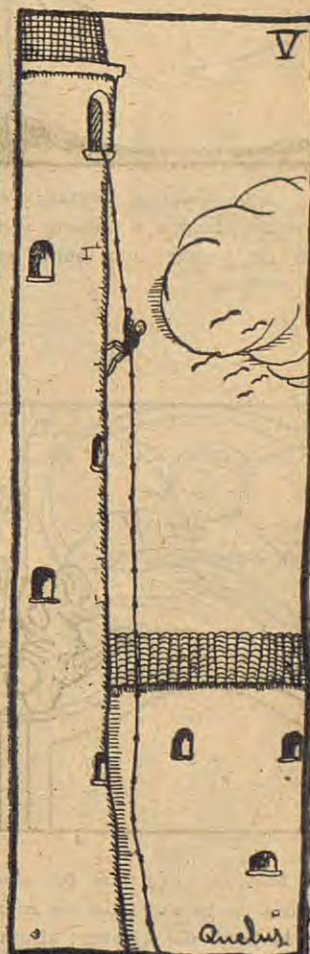
Va arribar a tan alt grau la seva desesperació, que un dia gesticulant com un foll i cridant com un condemnat, va començar a arrancar-se a grapats els seus prolongats cabells i els pèls llarguissims de la barba...

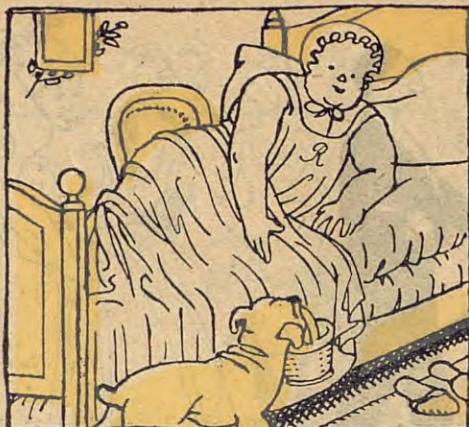
...fins quedar més pelat que una bola de billar i que la butxaca del contribuïent. Un instant en què es trobava un xic assossegat, al donar-se compte del que havia fet se li va acudir una idea meravellosa:

Teixir pacientment amb els seus cabells una corda lo suficient llarga que li permetés fugir tranquil·lament de la presó on tan injustament estava reclòs.

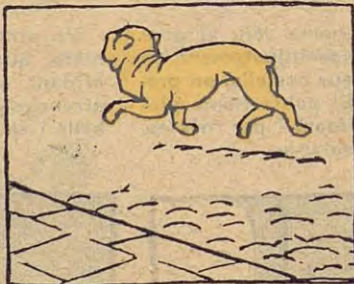
I així ho féu, amb l'èxit més esclatant.

La senyora Tuietes era una bona mestressa i el «Xato» era un gos excel·lent. Així és que no té res d'estrany que es comprenguessin, s'estimessin i convivissin en una perfecta harmonia. Cada dia, de bon matí, el «Xato» portava a la senyora Tuietes, que encara era al llit, l'esmorzar i el diari. Després anaven a plaça a comprar, i cada u tornava amb el seu cistell ple dels menjars més exquisits...

...que després despatxaven amb bona gana i joia completa asseguts a la taula ben parada. Per a fer la digestió anaven els dos a passeig sense oblidar-se de complir amb les amistats i no despreciant l'ocasió de passar una bona estona amb les incidències còmiques d'en Charlòt, el rei de la «pantalla».

Més, aïll, ve que tot s'acaba, i la senyora Tuietes, després d'una curta malaltia, es morí de bo de bo. No cal pas descriure la pena del «Xato»: «Com ho faré—pensava—per a correspondre a les bondats de la meua mestressa?» Després de molt rumiar, ho trobà: «Faré exactament ço que ella hauria fet per a mi, si jo m'hagués mort primer.» I la féu dissecar i la col·locà sobre d'una tauleta. I sovint se la mirava amb devoció, tot mormurant: «I què bé que ha quedat! Sembla que parli!»